

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Contele de Monte Cristo / Pauline Francis ;

trad.: Mihaela Eros. - București :

Orizonturi, 2019

ISBN 978-973-736-404-3

I. Francis, Pauline (adapt.)

II. Eros, Mihaela (trad.)

821.111

CONTELE DE MONTE CRISTO

de Alexandre Dumas

repovestită de Pauline Francis

Traducere: Mihaela Eros

Tehnoredactare: Tudor Raluca

© ReadZone Books Limited 2019

*This edition is published by arrangement
with ReadZone Books Limited*

Editura ORIZONTURI – București
Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
Telefon: 021.3177.679, 0744.531.333
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Editura ORIZONTURI

Cei care l-au sprijinit pe rege se numeau regaliști iar cei care îl susțineau pe Napoleon se numeau bonapartiști.

Alexandre Dumas este cunoscut și ca autor al romanului *Cei trei mușchetari*, care a apărut publicat tot în serial.

Dumas a construit o casă numită Castelul contelui de Monte Cristo, pe care a fost nevoit să o vândă când a dus lipsă de bani.

În ultimii săi ani de viață, Dumas a călătorit mult prin Europa. A murit în 1870, la vârsta de 68 de ani, în Dieppe, oraș situat în nordul Franței.

La sfârșitul lui februarie, în 1815, Edmond Dantes debarca în portul Marsilia din sudul Franței. Avea aproape douăzeci de ani, era înalt și zvelt, cu ochi și păr închise la culoare și era cel mai fericit om de pe fața pământului. Urma să se căsătorească cu logodnica sa, o frumoasă spanioloaică pe nume Mercedes.

Dar Dantes nu știa că norii de furtună începuseră să se adune deja și că viața sa era pe cale să se schimbe pentru totdeauna...Și asta numai și numai pentru că cel care era căpitanul navei lui și care murea de febră tifoidă, îl rugase să ducă o scrisoare pe insula Elba în drumul său spre casă.

CAPITOLUL UNU

Complotul

După ce îi făcuse o vizită acasă tatălui său, Edmond a plecat în grabă spre casa logodnicei sale, Mercedes. În acest timp, tovarășul lui de vas, Danglars, stătea și bea vin împreună cu vecinul lui Edmond, Caderousse și cu un tânăr pe nume Fernand, care era și el îndrăgostit de Mercedes.

—Haideți să bem cu toții în cinstea lui Edmond Dantes! a strigat Danglars. Omul care va fi în curând noul căpitan al vasului și soțul frumoasei Mercedes.

Fernand și-a aruncat paharul pe jos la auzul numelui lui Dantes.

—Mercedes mi-a spus cândva că, dacă ar muri Edmond, ea s-ar sinucide, a spus el.

—Păi, nu are de ce să moară! a spus șiretul Danglars. Ce-ar fi dacă ar ajunge doar la închisoare?

Atunci aş putea ajunge eu căpitan de vas, s-a gândit el.

—Atunci când oamenii ies din închisoare, își doresc întotdeauna să se răzbune, a spus Caderousse. Și oricum mie îmi

place Dantes. Așa că hai să punem punct discuției ăsteia purtate la băutură! oameni și cărți

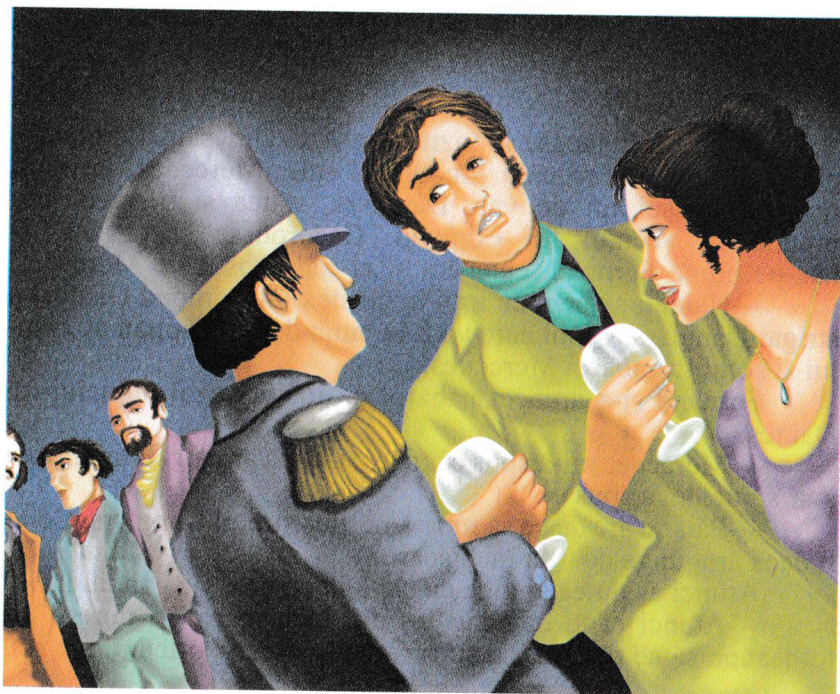
—Vă amintiți că Dantes a dus o scrisoare lui Napoleon pe Elba, a continuat Danglars. Dacă i-am spune procurorului regelui că Dantes e un spion bonapartist și dacă eu mi-aș preface scrisul...

Îl denunțăm pe Edmond Dantes, scrise Danglars. El a dus o scrisoare lui Napoleon Bonaparte pe Elba și a adus înapoi o scrisoare a acestuia pe care să o înmâneze susținătorilor lui din Paris. Dacă îl arestați, o să găsiți această scrisoare...

Apoi prefăcându-se că o scrisese doar în glumă, Danglars a mototolit scrisoarea și a aruncat-o. Și apucându-l pe Caderousse de braț a plecat la drum împleticindu-se. Dar atunci când s-a uitat îndărăt, l-a văzut pe Fernand ridicând scrisoarea.

—Acum o să lăsăm lucrurile să se deruleze în voia lor, a murmurat el.

Ziua căsătoriei lui Dantes cu Mercedes a debutat minunat. Nimeni n-a observat zâmbetul ciudat de pe chipul lui Fernand.

În timp ce oaspeții se adunau înainte de ceremonia nupțială, Fernand își ștergea broboane mari de sudoare de pe frunte.

Deodată s-au auzit trei ciocănituri în ușă și un ofițer al poliției a dat buzna înăuntru.

—Domnule Dantes, a strigat el. Te arestez în numele legii!

—Dar de ce? a întrebat Dantes pălind.

—Oh, nu! i-a șoptit Caderousse lui Danglars. Oare asta are ceva de-a face cu gluma noastră de ieri? Dacă este așa, e ceva crud.

—Dar eu am rupt scrisoarea, a răspuns Danglars.

—Ba n-ai rupt-o! a strigat Caderousse. Ai aruncat-o pe jos!

—Ține-ți gura! a spus Danglars. Erai prea beat ca să mai vezi ceva.

În timp ce o trăsură îl ducea departe pe Dantes, oaspeții au rămas muți de uimire, auzindu-se doar plânsul lui Mercedes. Domnul Morrel, proprietarul vasului și angajatorul lui Edmond, l-a urmat la Marsilia disperat să afle ce se întâmplase. Și s-a întors cu niște vești teribile.

—Ei bine, prieteni, a spus el dând din cap. E mult mai grav decât credeam. Edmond este acuzat că ar fi agent secret al lui Napoleon Bonaparte.

Mercedes a scos un strigăt. Bătrânul Dantes, tatăl lui Edmond, s-a prăbușit la loc pe scaunul său.

—Așa deci, a murmurat Caderousse. M-ai mințit, Danglars. Festa i-a fost jucată până la urmă.

Domnul de Villefort era un om nespus de fericit. La vârsta de douăzeci și șase de ani, era acum procurorul adjunct al coroanei la Marsilia și se logodise urmând a se căsători cu o fată bogată, de familie bună, pe care o iubea. El îl susținea pe rege și nu avea nicio simpatie pentru bonapartiștii care-i ieșeau în cale.

Când Dantes a intrat în biroul lui Villefort, era palid, dar calm și zâmbitor.

„N-am făcut nimic rău”, s-a gândit el.

—Spune-mi despre tine, a început Villefort, și despre vederea tale politice. Unii spun că ai fi un susținător al lui Napoleon.

—Mi-e rușine să vă mărturisesc că eu n-am nicio simpatie politică, a răspuns Dantes. Am trei sentimente: îmi iubesc tatăl, îl

respect pe domnul Morrel și o ador pe logodnica mea Mercedes. Nu prea mai am ce să vă spun altceva în afară de asta.

—Dă-mi scrisoarea care ți-a fost înmănată pe Elba, i-a spus Villefort. Pe urmă ești liber să pleci.

—Trebuie să o luați de acolo de unde se află toate documentele care mi-au fost luate, a spus Dantes.

—Cui îi era adresată? a întrebat Villefort.

—Domnului Noirtier din Paris, a răspuns Dantes. Îl cunoașteți, domnule?

Villefort s-a albit ca varul la față.

—Nu, a strigat el, scotocind prin teancul de documente de pe biroul lui. De îndată ce a găsit-o, a citit-o, apoi a aruncat-o în foc. Singura dovadă împotriva ta este scrisoarea aceea și după cum vezi am distrus-o. Nu mai spune nimănui despre asta.

Dantes, aruncându-i lui Villefort o privire recunoscătoare, a fost condus de la biroul acela într-o celulă de închisoare. În noaptea aceea a venit o trăsură pentru el. Cu siguranță că Villefort o trimisese ca să-l ducă acasă, și-a închipuit el. Însă a fost dus pe chei unde a fost escortat până la o barcă.

Oare unde mă duc? S-a gândit Dantes. Ei bine, nu am de ce mă teme, pentru că Villefort mi-a dat cuvântul lui.

În timp ce vâsleau, o formă ciudată s-a conturat în întuneric.

—Doamne! A strigat Dantes. Asta este închisoarea Chateau d'If. Doar prizonierii politici sunt duși acolo! De ce mă duc pe mine în locul acela îngrozitor?

CAPITOLUL DOI

Numărul 34 și numărul 27

Ca prizonier, Dantes a trecut prin toate fazele nefericirii: i-a fost afectată mândria, pentru că știa că era nevinovat; îndoială, pentru că putea fi vinovat fără a ști măcar și speranța că gardienii ar fi putut să-i îngăduie să aibă cărți și să facă mișcare sau chiar să aibă un tovarăș de celulă. Atunci când toate acestea s-au năruit, s-a întors către Dumnezeu.

Dar rămânea în continuare un deținut, cel cu numărul 34.

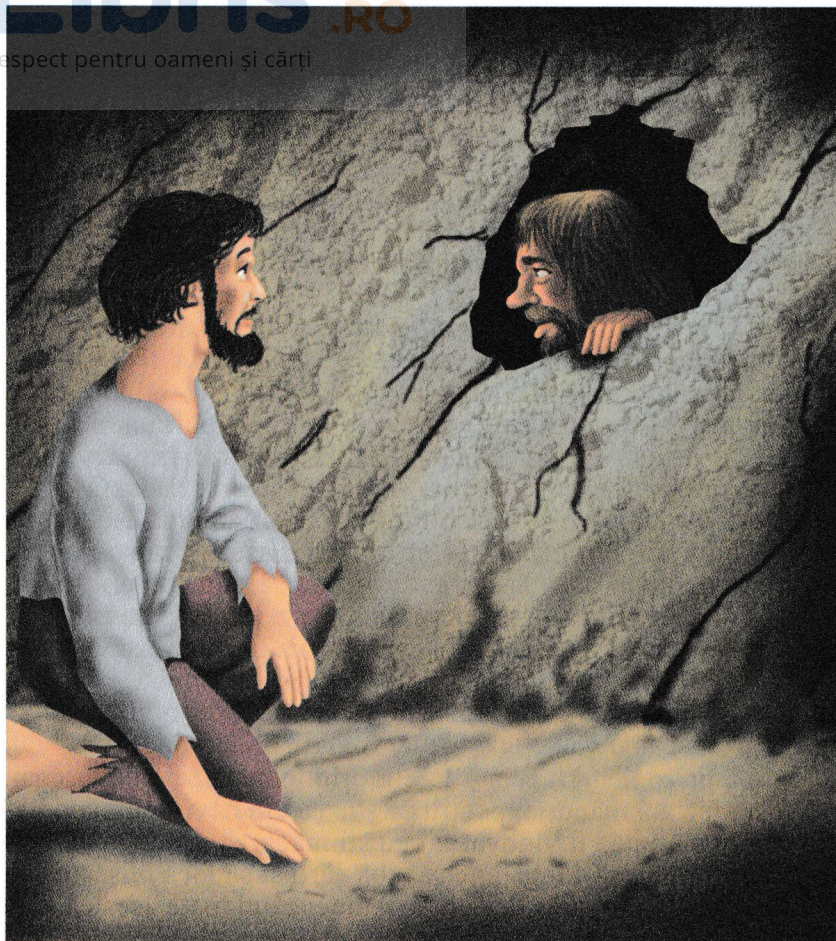
Dantes era un om simplu și needucat și nu exista nimic care să-i distragă mintea. Înjura cu voce tare și se izbea de pereții celelei.

„Fericirea mi-a fost distrusă fără a ști care ar fi motivul”, își spunea el.

Patru ani s-au scurs în felul acela.

Și fără ca el să știe în dosarul său de închisoare scria:

Edmond Dantes: acest prizonier a jucat un rol activ în evadarea lui Bonaparte de pe insula Elba, care a dus la detronarea

regelui Ludovic al XVIII-lea. Să fie ținut singur în celulă.

Într-o noapte Dantes a auzit un zgomot de zgârieturi în perete, dar obișnuit cu șobolanii nu a acordat nicio atenție acestui lucru. Zgomotul continuă ore în șir. În cele din urmă el a apucat o piatră și a lovit cu ea în perete de trei ori. Când zgomotul s-a oprit, Dantes a simțit cum i se face pielea de găină.

—Cine ești? a strigat el.

—Sunt...numărul 27, a răspuns o voce.

Dantes a început să sape în direcția de unde se auzea acea

voce. În cele din urmă, din fundul unei scobituri adânci din spațele zidului de la celula sa, și-a făcut apariția un bătrân cu părul alb. Trebuie să fi avut mai bine de șaiszeci de ani. Fusesse preot – părintele Faria – și săpase vreme de trei ani.

—Nu m-am gândit niciodată să încerc să evadesc, i-a spus Dantes. M-am gândit că și dacă ies, nu am cum s-o fac decât aruncându-mă în gol în mare de pe stânci. Apoi ar trebui să înot pentru a-mi salva viața.

Noaptea, atunci când paznicii dormeau, cei doi bărbați stăteau de vorbă în celula lui Faria.

—Edmond, cine ar avea de profitat de pe urma dispariției tale? a întrebat Faria.

—Nimeni!

Dantes i-a răspuns la toate întrebările lui Faria.

—Da, pe vas era un individ care nu mă putea suferi, Danglars...Și da, mai era un alt bărbat care era îndrăgostit de Mercedes...unul pe nume Fernand. Și într-adevăr i-am văzut pe Danglars, pe Fernand și pe Caderousse bând împreună...Da, am adus o scrisoare de pe Elba, însă procurorul adjunct a ars-o...acesta trebuie să fi fost singurul lucru care mi-a pricinuit neazuri...scrisoarea îi era adresată unui oarecare domn Noirtier...

—Și care era numele procurorului-adjunct? a întrebat Faria.

—Domnul de Villefort, a răspuns Dantes.

Faria a râs amar.

—Bietul meu tânăr naiv! a strigat el. Și Villefort te-a făcut să-i promiți că n-ai să pomeniști niciodată nimic de Noirtier?

Dantes a încuviințat din cap.

—Noirtier este tatăl lui Villefort! a spus Faria. A ars scrisoarea aceea pentru a-și proteja cariera. Tatăl lui e bonapartist și scrisoarea asta ar fi afectat cariera politică a lui Villefort. El te-a trimis aici pentru a fi sigur că n-ai să suflă o vorbă.

Dantes a scos un strigăt. S-a întors în celula lui și a zăcut întins pe patul lui de paie ore în șir, meditănd în tăcere.

Acum avea un singur lucru în minte: răzbunarea.

Dantes și Faria au săpat vreme de 15 luni pentru a-și termina tunelul. În timp ce lucrau, Faria l-a învățat pe tânăr tot ce